

ΣΥΝΘΗΚΗ ΕΙΡΗΝΗΣ

Υπογραφεῖσα τῇ 24 Ἰουλίου 1923

ἡ ΒΡΕΤΑΝΙΚΗ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΙΑ, ἡ ΓΑΛΛΙΑ, ἡ ΙΤΑΛΙΑ,
ἡ ΙΑΠΩΝΙΑ, ἡ ΕΛΛΑΣ, ἡ ΡΟΥΜΑΝΙΑ,
τὸ ΣΕΡΒΟ-ΚΡΟΑΤΟ-ΣΛΟΒΕΝΙΚΟΝ ΚΡΑΤΟΣ ἀφ' ἑνός,
καὶ ἡ **ΤΟΥΡΚΙΑ** ἀφ' ἑτέρου

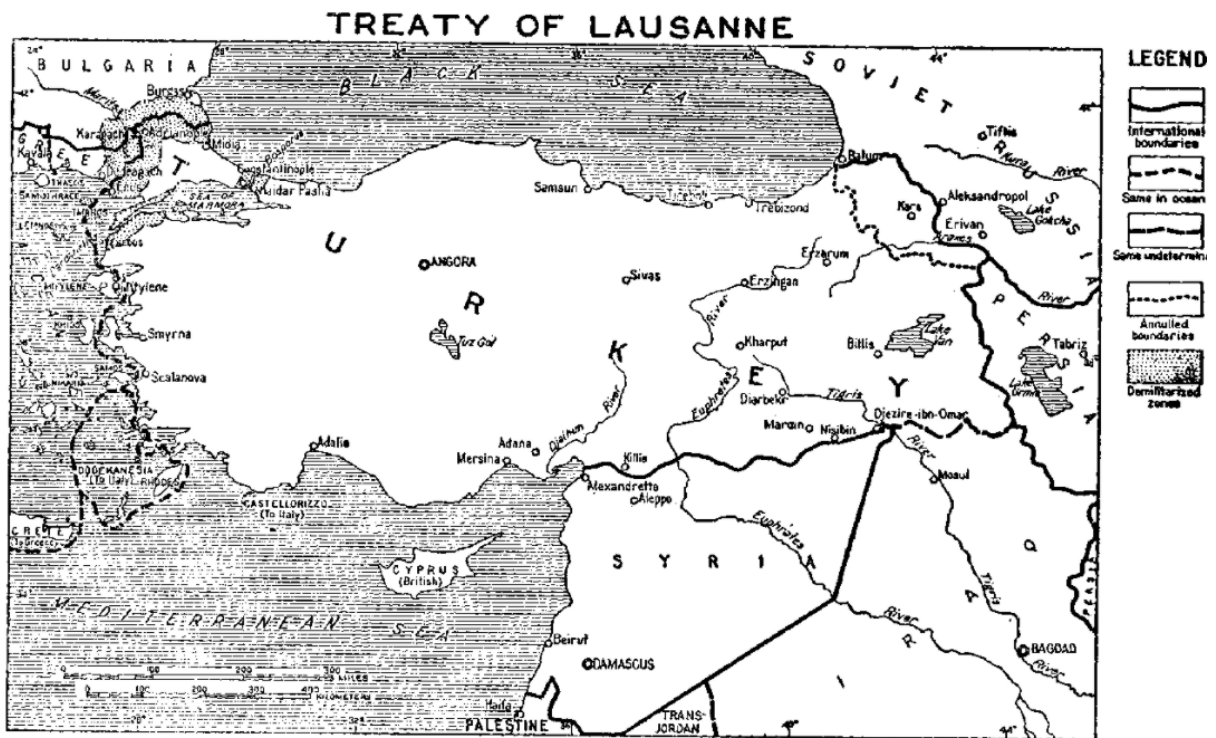
ὑπὸ Ἰωάννου Καραδημητροπούλου

Σχῆς ἐ.ἀ.

Μηχανολόγος/Ἡλεκτρολόγος Ε.Μ.Π.

MASTER of Science in Computer Science (NPGS, Monterey, CA-U.S.A.)

τέως Δ/ντῆς Εὐρωπαϊκῆς Ὁμάδος Τεχνικῆς Ὑποστηρίξεως Schengen

Κρίνων ἐξ ἰδίων, ἐκτιμᾶται ὅτι ἐλάχιστοι ἐξ ἡμῶν ἀφιέρωσαν χρόνον μελέτης τῶν περὶ τῆς ἐν Λαζάνη συνθήκης ἄρθρων, τὴν διαφύλαξιν τῆς ὁποίας ἀγωνιωδῶς ἐπιζητᾶ ἡ περὶ πολλῶν κοπτομένη Τουρκία, καταγγέλλουσα εἰς ὅλους τοὺς τόνους, πρὸς πᾶσαν κατεύθυνσιν, τὴν παραβίασιν ταύτης ὑπὸ τῆς Ἑλλάδος ἥτις, ὑπὸ τὸ πρόσχημα ἀμύνης ἐνώπιον τῆς τηρούσης ἔναντι τῶν νήσων ἀποβατικὴν στρατιὰν Τουρκίας, ἰσχυρίζεται

ὅτι συμφώνως πρὸς τὸν καταστατικὸν χάρτην τοῦ ΟΗΕ, διατηρεῖ τὸ δικαίωμα κατὰ τὸ διεθνὲς δίκαιον καὶ ἐπανδρώνει στρατιωτικῶς τὰς νήσους.

Εἶναι πράγματι οὕτω ἢ ἡ Ἑλλάς, διὰ μίαν εἰσέτι φορὰν, συλλαμβάνεται, κατὰ τὸ σῦνη-
θες, ἀμελέτητος καὶ ἔτι χειρότερον, διστακτικῆ ἐνώπιον ἀπαιτητικοῦ, προκλητικοῦ καὶ
ἐπιθετικοῦ γείτονος, θεωροῦσα σῶφρον ἅμα δὲ καὶ κάλλιον τὸ ἀνέχεσθαι ἢ τὸ
ἀντιδρᾶν!

Πρόδηλον ὅτι δὲν φιλοδοξεῖται ἐνταῦθα ἡ πλήρης ἀνάλυσις τοῦ συνόλου, εἰ μὴ ἐλαχί-
στων ζεόντων ἄρθρων τῆς συνθήκης, ὀρωμένων ὑπὸ τὸ πρῖσμα τῶν κραυγῶν τῆς
Τουρκίας διὰ τὴν παραβίασιν τούτων παρὰ τῆς Ἑλλάδος.

Ἀναφοραὶ τῆς συνθήκης διὰ τὴν Κύπρον

Διὰ τὴν ἱστορίαν, ὑπενθυμίζεται ὅτι διὰ τῆς συμφωνίας τῆς 4^{ης} Ἰουνίου 1878 ἐν Βερο-
λίῳ, ἡ Τουρκία ἐτερμάτισεν τὴν ἐπὶ τρεῖς αἰώνας κατοχὴν καὶ ἐπώλησεν τὴν νῆσον
Κύπρον, μετὰ τῶν κατοίκων, εἰς τὴν Βρεττανίαν, ἣτις ὑποχρεοῦτο καταβάλλειν
ἐτησίως, πρὸς τὸν σουλτᾶνον, ποσὸν ἐξ 92.638 λιρῶν ἀγγλίας. Τὴν 5^{ην} Νοεμβρίου 1914,
ἡ Βρεττανία προσήρτησεν τὴν Κύπρον ὑπὸ τὴν βρεττανικὴν κυριαρχίαν. Οὕτως ἐχόν-
των τῶν πραγμάτων, τὸ θέμα τῆς Κύπρου ἐλύθη ὀριστικῶς διὰ τῶν ἄρθρων 20, 21 καὶ
22 τῆς ἐν Λωζάνῃ συνθήκης.

Συγκεκριμένως:

Ἄρθρον 20.

*Ἡ Τουρκία δηλοῖ ὅτι ἀναγνωρίζει τὴν προσάρτησιν τῆς Κύπρου ἀνακηρυχθεῖσαν ὑπὸ τῆς
Βρεττανικῆς Κυβερνήσεως τὴν 5ην Νοεμβρίου 1914.*

Τὸ προφανὲς συμπέρασμα ἐκ τοῦ ἄρθρου τούτου ἦτο (εἶναι;) ὅτι πλέον ἡ Τουρκία ἀπώ-
λεσεν ὀριστικῶς πᾶν περιθώριον μελλοντικῆς βλέψεως πρὸς τὴν Κύπρον! Ἐν τούτοις
καὶ εἰς πείσμα τῆς ἀπωλείας παντὸς δικαιώματος ἐπὶ τῆς νήσου, ὡς ἐκ τῆς πωλήσεως
καὶ ἀναγνωρίσεως τῆς προσαρτήσεως τῆς Κύπρου εἰς τὴν Βρεττανίαν, ἀλλὰ καὶ τῆς
ρήτης ὑποχρεώσεως περὶ μὴ δικαιώματος ἀσκήσεως πάσης φύσεως ἐξουσίας πέραν
τῶν σαφῶς προσδιορισμένων ἐν τῇ συνθήκῃ ὀρίων τῆς Τουρκίας, ἡ τελευταία κατέχει
σήμερον καὶ ἀσελγεῖ ἐπὶ ἐδαφῶν καὶ κατοίκων τῆς βορείας Κύπρου καὶ διακηρύσσει
τὴν ἐν Κύπρῳ ὑπαρξίν δύο κρατῶν, ἐξ ὧν τὸ βόρειον προτεκτοράτον τῆς Τουρκίας!

Τοῦτον ἐπετεύχθη τῆς Τουρκίας τηρούσης, εἰς τὴν καλλιτέραν ἐκδοχὴν, στάσιν οὐδετέ-
ρου θεατοῦ κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ ἀγῶνος ἀποτινάξεως τοῦ βρεττανικοῦ ζυγοῦ καὶ
τῆς παρεχωρήθη, ὡς ἀντάλλαγμα, ὑπὸ τῆς Βρεττανίας, τῇ ἀγνοίᾳ, ἢ ἀδυναμίᾳ, ἢ ἀνο-
χῇ, ἢ δουλοπρεπείᾳ τῶν τότε ἑλληνικῆς κυβερνήσεως καὶ ἡγέτου τῶν Κυπρίων. Πολλὰ
ἐγράφησαν καὶ γράφονται διὰ τὸ παρασκήνιον ἐκείνης τῆς ἐποχῆς, ἢ φύσις τῶν ὁποίων
μᾶς εἶναι ἀδιάφορος, οὐχὶ ὅμως καὶ τὰ συνεπακόλουθα ἐκείνων τῶν δράσεων, ἀποτέ-
λεσμα τῶν ὁποίων ἦτο καὶ εἶναι ὅτι ἡ Τουρκία, μολοντί πωλήσασα καὶ παραιτηθεῖσα

παντός δικαιώματος ἐπὶ τῆς Κύπρου, κατεστήσατο, τὴν 5^{ην} Ἰουνίου 1959 κατὰ τὴν σύγκλησιν κορυφῆς ἐν Ζυρίχῃ, ἐγγυήτρια δύναμις τῆς νεοσυσταθείσης Κυπριακῆς Δημοκρατίας καὶ δὴ τῆ συμφώνῳ γνώμῃ Ἑλλάδος καὶ Κύπρου!

Καταστησαμένη ἐγγυήτρια δύναμις, ἐπωφελήθη τῶν ἀφρόνων ἐνεργειῶν τοῦ ἀοράτου δικτάτορος τῆς Ἑλλάδος (1973-1974) ταξιάρχου Ἰωαννίδου ὅστις, ἐπωφεληθεὶς τὸν πολλὰ ἐρωτηματικὰ ἐγείραντα ἀγνὸν ξεσηκωμὸν τῶν νέων τὴν 17^{ην} Νοεμβρίου 1973, ἀνέτρεψεν τὴν 25.11.1973 τὸν δικτάτορα Παπαδόπουλον. Ὁ ἀόρατος δικτάτωρ κατέλυσε τὴν Κυπριακὴν δημοκρατίαν, δοθείσης δὲ ἀφορμῆς, ἡ Τουρκία ἐνήργησεν τῇ ἀνοχῇ, ἐὰν ὄχι προτροπῇ, ΗΠΑ καὶ Ἠνωμένου Βασιλείου πρωτίστως, ἀλλὰ καὶ ὑπὸ τὰ τυφλὰ ὄμματα τῶν λοιπῶν εὐρωπαϊκῶν δυνάμεων, ὡς καὶ τῆς τότε κραταιᾶς Σοβιετικῆς Ἐνώσεως, ἐπενέβη ὡς ἐγγυήτρια δύναμις διὰ τὴν ἀποκατάστασιν τῆς καταλυθείσης, ὑπὸ τῶν δικτατόρων τῆς Ἑλλάδος, κρατικῆς ὑποστάσεως τῆς Κύπρου. Κατὰ τὴν Τουρκίαν, ἡ ἀποκατάστασις τῆς κρατικῆς ὑποστάσεως τῆς Κύπρου δὲν ἐπετεύχθη εἰσέτι, αἱ δὲ ἐντεταλμένοι ἐγγυήτριαι, Βρετανία καὶ Ἑλλάς δὲν ἐπεμβαίνουν ὡς ὀφείλου, τῶν λοιπῶν μεγάλων εὐρωπαϊκῶν καὶ μὴ δυνάμεων, ἀρκουμένων εἰς ῥητορικὰς δηλώσεις περὶ «ἐνθαρρύνσεως ὑπὲρ τῆς εἰρηνικῆς ἐπιλύσεως τοῦ Κυπριακοῦ». «Οὐδὲν σχόλιον» διὰ τὴν Εὐρωπαϊκὴν Ἐνωσιν, μέλος τῆς ὁποίας εἶναι ἡ κρατικὴ ὄντοτις τῆς νήσου Κύπρου, οὐδὲν καὶ διὰ τὸν ΟΗΕ ὡς ἐντεταλμένου τηρήσεως... (τὶ ἄραγε;).

Ἐν κατακλείδι, Ἡ Τουρκία μολονότι πολλαπλῶς εἶχεν ἀπωλέσει, διὰ τῆς ὑπογραφῆς τῆς, πᾶν δικαίωμα ἐπὶ τῆς Κύπρου, ἐπέτυχεν διεθνήν ἀναγνώρισιν κυριαρχίας ἐπὶ τῆς νήσου καὶ κατέστη ὁ ἀπόλυτος ῥυθμιστικὸς παράγων τοῦ μέλλοντος νήσου καὶ κατοίκων!

Ἐὰν ἡ ἀνωτέρω κατάληξις δὲν συνιστᾷ διπλωματικὴν ἐπιτυχίαν τῆς Τουρκίας, τότε διερωτώμεθα τί θὰ ἠδύνατο νὰ χαρακτηρισθῇ ὡς διπλωματικὴ ἐπιτυχία καὶ δὴ φαναριώτικη(!).

Ἡ Ἑλλάς οὐδέποτε ὑπενθύμισεν οὔτε ὑπενθυμίζει τὰ περὶ ἀπωλείας δικαιωμάτων τῆς Τουρκίας ἐπὶ τῆς νήσου πολλαπλῶ τῷ τρόπῳ καὶ δὴ διὰ τῆς συνθήκης τῆς Λωζάνης, τόσον πρὸς ἐνημέρωσιν Ἑλλήνων, ἐτέρων καὶ συμμάχων, ὅσον καὶ διὰ νὰ καταγγείλλῃ τὴν τῆς Λωζάνης συνθήκην παραβιάζουσα Τουρκίαν. Ἐσφαλμένη ἐκτίμησις ἴσως τοῦ γράφοντος, πλὴν τὸ ἐρώτημα παραμένει ἀπουσία ἐπισήμου διευκρινήσεως.

Ἄρθρον 21.

Οἱ τοῦρκοι, οἱ ἐγκατεστημένοι ἐν τῇ νήσῳ Κύπρῳ κατὰ τὴν 5^{ην} Νοεμβρίου 1914, θὰ ἀποκτήσωσιν, ἐφ' οἷς ὅροις προβλέπει ὁ ἐγχώριος νόμος, τὴν βρετανικὴν ἰθαγένειαν, ἀποβάλλοντες ὡς ἐκ τούτου τὴν τουρκικὴν.

Θα δύνανται, ἐν τούτοις, ἐπὶ δύο ἔτη ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς ἰσχύος τῆς παρούσης Συνθήκης, νὰ ἀσκήσωσι δικαίωμα ἐπιλογῆς ὑπὲρ τῆς τουρκικῆς ἰθαγενείας· ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, δέον νὰ

εγκαταλείψωσι τήν Κύπρον ἐντός δώδεκα μηνῶν, ἀφ' ἧς ἡμέρας ἀσκήσωσι τό δικαίωμα τῆς ἐπιλογῆς.

Ὡσαύτως ἀποβάλλουσι τήν τουρκικήν ἰθαγένειαν, οἱ τοῦρκοι ὑπήκοοι, οἱ ἐγκατεστημένοι ἐν τῇ νήσῳ Κύπρῳ κατὰ τήν ἔναρξιν τῆς ἰσχύος τῆς παρούσης Συνθήκης, οἵτινες κατὰ τήν ἐποχὴν αὐτήν ἔχουσιν ἀποκτήσει ἢ πρόκειται νὰ ἀποκτήσωσι τήν βρεττανικήν ἰθαγένειαν, συνεπεῖα αἰτήσεως ὑποβληθείσης κατὰ τὰς διατάξεις τῆς ἐγχωρίου νομοθεσίας.

Ἐννοεῖται ὅτι ἡ Κυβέρνησις τῆς Κύπρου θα δύναται νὰ ἀρνηθῇ τήν βρεττανικήν ἰθαγένειαν εἰς τοὺς ἀποκτήσαντας, ἄνευ τῆς ἀδείας τῆς Τουρκικῆς Κυβερνήσεως, πᾶσαν ἄλλην ἰθαγένειαν ἐκτὸς τῆς τουρκικῆς.

Τὸ προφανές συμπέρασμα ἐκ τοῦ ἄρθρου τούτου ἦτο (εἶναι;) ὅτι, ἐκ τῆς 05.11.1914 καὶ ἐντεῦθεν, δὲν κατοικοῦν πλέον Τοῦρκοι ἐν Κύπρῳ, ἀλλὰ ὑπήκοοι τῆς Βρεττανίας μουσουλμανικοῦ ἢ ὀρθοδόξου χριστιανικοῦ θρησκευέματος. Διατι ἄραγε ἡ συνθήκη δὲν κάνει ἰδιαιτέραν μνειάν καὶ διὰ τοὺς ἐν Κύπρῳ Ἑλληνας δεδομένου ὅτι ἡ Ἑλλὰς ὑφίστατο ὡς κρατικὴ ὑπόστασις κατὰ τὴν περίοδον ἐκείνην; Διατι οἱ ὑπογράψαντες τὴν συνθήκην ἠγνόησαν καὶ δὲν ἐπέβαλον οἰανδήποτε πρόβλεψιν καὶ διὰ τὸν Ἑλληνικῆς καταγωγῆς πληθυσμὸν τῆς Κύπρου; Ἴσως διότι εἶναι γνωστὴ εἰς τοὺς διεθνεῖς κύκλους ἡ ἀνοχὴ τῆς Ἑλλάδος, ἀλλὰ καὶ ἀδηφαγία τῆς Τουρκίας.

Οἱ Τοῦρκοι ὑπήκοοι ἐπέλεξαν τὴν ἀπώλειαν τῆς τουρκικῆς καὶ τὴν ἀπόκτησιν τῆς βρεττανικῆς ὑπηκοότητος, ἦν καὶ ἐτίμησαν κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ ἀπελευθερωτικοῦ ἀγῶνος τῶν Ἑλληνο-Κυπρίων διὰ τὴν ἀποτίναξιν τοῦ ἀπανθρώπου καὶ τὶς οἶδεν τί ἄλλο χαρακτηρισμοῦ, βρεττανικοῦ ζυγοῦ.

Πρόδηλον ὅτι εἰς τὰς ψυχὰς τῶν ὀρθοδόξων κατοίκων τῆς Κύπρου ἐκυριάρχη καὶ κυριαρχεῖ τὸ ἑλληνικὸν πνεῦμα, ἡ ἑλληνικὴ ψυχὴ, δι' ὃ καὶ ἡ ὁδηγήσασα εἰς ἑκατόμβας νεκρῶν, ἐν οἷς καὶ παιδιά ὡς οἱ Καραολῆς καὶ Δημητρίου, φλόγα ἀποτινάξεως τοῦ βρεττανικοῦ ζυγοῦ, τῶν μουσουλμάνων τηρούντων, εἰς τὴν εὐνοϊκοτέραν περίπτωσιν, στάσιν οὐδετέραν, κατὰ βάσιν δὲ πολεμίαν καὶ καταδοτικὴν κατὰ τῶν ἀγωνιζομένων ἀγωνιστῶν τῆς Κύπρου.

Διπλωματικὴ ἐπιτυχία τῆς Τουρκίας ἢ, τὴν 5^{ην} Ἰουνίου 1959 ἐν Ζυρίχῃ, ἀνάκτησις τῆς τουρκικῆς ιδιότητος τῶν μουσουλμάνων τῆς Κύπρου καὶ δὴ ἄνευ ἀγῶνων. Σπανία περίπτωσις ἐπιβραβεύσεως τῆς καταδόσεως. Ποῖον παρασκήνιον ἄραγε ἀνέστησεν καὶ ἐπέβαλεν τὴν πρὸ πολλοῦ θανοῦσαν, διὰ τὰ περὶ τὴν Κύπρον, Τουρκίαν;

Ἡ Ἑλλὰς οὐδέποτε ὑπενθύμισεν οὔτε ὑπενθυμίζει εἰς τὴν Τουρκίαν ὅτι ὡς ἐκ τῆς συνθήκης τῆς Λωζάνης, δὲν κατοικοῦν πλέον Τοῦρκοι ὑπήκοοι ἐν Κύπρῳ καὶ συνεπῶς πᾶσα ἀναφορὰ περὶ Τούρκων ἐν τῇ νήσῳ παραβιάζει τὴν συνθήκην τῆς Λωζάνης! Διατι ἄραγε;

Άρθρον 22.

Υπό τήν ἐπιφύλαξιν τῶν γενικῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρου 27, ἡ Τουρκία δηλοῖ ὅτι ἀναγνωρίζει τήν ὀριστικὴν κατάργησιν παντὸς δικαιώματος ἢ προνομίου πάσης φύσεως, ὧν ἀπῆλαυεν ἐν Λυβύῃ, δυνάμει τῆς Συνθήκης τῆς Λωζάννης τῆς 18ης Ὀκτωβρίου 1912 καὶ τῶν συναφῶν Πράξεων.

Τὸ προφανὲς συμπέρασμα ἐκ τοῦ ἄρθρου τούτου ἦτο (εἶναι;) ὅτι διὰ τῆς συνθήκης τῆς Λωζάννης, ἡ Τουρκία συνομολογεῖ πολλαπλῶς τὴν παῦσιν ἀπολαυῆς παντὸς προνομίου. Διπλωματικὴ ἐπιτυχία τῆς Τουρκίας ἦτις, χαμένη οὔσα, κυρίαρχος τοῦ παιχνιδιοῦ καθέστηκεν, ἡ δὲ Ἑλλὰς ἀσθμαίνουσα, ἐπιχειρεῖ κενὰ πολλῶν δεκαετιῶν καλύπτειν καὶ καλύψειν.

Ἡ Ἑλλὰς οὐδέποτε ὑπενθύμισεν οὔτε ὑπενθυμίζει ὅτι πᾶσα ἐμπλοκὴ τῆς Τουρκίας ἐν Κύπρῳ συνιστᾶ παραβίασιν τῆς συνθήκης τῆς Λωζάννης! Διατὶ ἄραγε;

Άρθρον 27.

Οὐδεμία πολιτικὴ, νομοθετικὴ ἢ διοικητικὴ ἐξουσία ἢ δικαιοδοσία θέλει ἀσκηθῆ, δι' οἰονδήποτε λόγον, ὑπὸ τῆς Κυβερνήσεως ἢ τῶν Ἀρχῶν τῆς Τουρκίας ἐκτὸς τοῦ τουρκικοῦ ἐδάφους ἐπὶ τῶν ὑπηκόων ἐδάφους διατελοῦντος ὑπὸ τὴν κυριαρχίαν ἢ τὸ προτεκτοράτον τῶν λοιπῶν Δυνάμεων τῶν ὑπογραψασῶν τὴν παροῦσαν Συνθήκην καὶ ἐπὶ τῶν ὑπηκόων ἐδάφους ἀποσπασθέντος τῆς Τουρκίας.

Ἐννοεῖται ὅτι ἡ πνευματικὴ δικαιοδοσία τῶν θρησκευτικῶν μουσουλμανικῶν Ἀρχῶν δὲν θέλει ποσῶς θιγῆ.

Τὸ προφανὲς συμπέρασμα ἐκ τοῦ ἄρθρου τούτου ἦτο (εἶναι;) ὅτι διὰ τῆς συνθήκης τῆς Λωζάννης, ἡ Τουρκία συνομολογεῖ τὴν ἔλλειψιν νομιμότητος διὰ τὴν ἄσκησιν πάσης φύσεως διοικητικῆς ἐξουσίας ἢ δικαιοδοσίας ἐκτὸς Τουρκίας, ἄρα καὶ ἐν ἐν Κύπρῳ, ὡς κειμένης ἐκτὸς ὁρίων Τουρκίας, τῶν δὲ ὑπηκόων τῆς τελούντων ὑπὸ τὴν κυριαρχίαν τῆς Βρετανίας!

Παρὰ τὴν ἔλλειψιν νομιμότητος, ἡ Τουρκία προσυπέγραψεν τὴν 5^{ην} Ἰουνίου 1959 ἐν Ζυρίχῃ, ὑπὸ τὴν σύμφωνον γνώμην τῆς κατ' ἐξοχὴν συντακτρίας τῆς ἐν Λωζάνῃ συνθήκης Βρετανίας, ὡς ἐγγυήτρια δύναμις τῆς Κύπρου! Ποῖον χρέος ἄραγε τοῦ Ἡνωμένου Βασιλείου πρὸς τὴν Τουρκίαν ἐξωφλήθη;

Πρὸς τοῦτον ἄραγε ἡ Ἑλλὰς οὐδέποτε ὑπενθύμισεν οὔτε ὑπενθυμίζει εἰς τὴν Τουρκίαν ὅτι ἡ σήμερον ἀσκουμένη διοικητικὴ ἐξουσία καὶ δικαιοδοσία τῆς Τουρκίας ἐπὶ τῆς Κύπρου συνιστᾶ παραβίασιν τῆς συνθήκης τῆς Λωζάννης!

Άρθρον 16.

Ἡ Τουρκία δηλοῖ ὅτι παραιτεῖται παντὸς τίτλου καὶ δικαιώματος πάσης φύσεως ἐπὶ τῶν ἐδαφῶν ἢ ἐν σχέσει πρὸς τὰ ἐδαφῆ ἅτινα κεῖνται πέραν τῶν προβλεπομένων ὑπὸ τῆς παρούσης Συνθήκης ὁρίων, ὡς καὶ ἐπὶ τῶν νήσων, ἐκτὸς ἐκείνων ὧν ἡ κυριαρχία ἔχει ἀναγνωρισθεῖ αὐτῇ διὰ

τῆς παρούσης συνθήκης, τῆς τύχης τῶν ἐδαφῶν καὶ τῶν νήσων τούτων κανονισθησομένης μεταξύ τῶν ἐνδιαφερομένων.

Αἱ διατάξεις τοῦ παρόντος ἄρθρου δὲν θίγουσι τὰς συνομολογηθείσας ἢ συνομολογηθησομένας ἰδιαιτέρας συμφωνίας μεταξύ Τουρκίας καὶ τῶν ὁμόρων χωρῶν λόγω γειτνιάσεως αὐτῶν

Τὸ προφανὲς συμπέρασμα ἐκ τοῦ ἄρθρου τούτων εἶναι ὅτι διὰ τῆς συνθήκης τῆς Λωζάνης ἢ Τουρκία ἔχει σαφῆ καὶ καθορισμένα ὅρια, δὲν ὑπάρχουν φαιαὶ ζῶναι κείμεναι ἐκτὸς τῶν ὁρίων τούτων, καὶ, τέλος, στερεῖται παντὸς δικαιώματος στρατιωτικῆς ἐπεμβάσεως ἐκτὸς τουρκικοῦ ἐδάφους. Καὶ ὅμως, ἡ Τουρκία δρῶσα, οὐχὶ ἐν τῷ πλαισίῳ κάποιας συμμαχίας ἀλλὰ αὐτοβούλως, ἐπεμβαίνει ὅπου δεῖ καὶ τῇ ἀνεξηγήτῳ ἀνοχῇ κυβερνήσεων τῆς Ἑλλάδος καὶ λοιπῶν δυνάμεων, δημιουργεῖ φαιὰς ζῶνας ἐν Αἰγαίῳ, καταστάσεις ἀνεκταὶ ὑπὸ τῆς ὡς Ποντίου Πιλάτου ἐνεργούσης διεθνοῦς κοινότητος.

Ἡ Ἑλλὰς καὶ σύμπασα ἡ διεθνὴς κοινότης οὐδέποτε ὑπενθύμισαν οὔτε ὑπενθυμίζουσι εἰς τὴν Τουρκίαν ὅτι ἡ σήμερον ἐπέμβασις τῆς Τουρκίας ἐν Κύπρῳ καὶ ἀλλαχοῦ, συνιστᾷ παραβίασιν τῆς συνθήκης τῆς Λωζάνης! Πέραν τούτου ἅπαντες ἀνέχονται τὴν συστηματικὴν παραβίασιν τῆς συνθήκης τῆς Λωζάνης ἐν Αἰγαίῳ, ἡ δὲ Ἑλλὰς «παρακολουθεῖ ψυχραίμως» τὰς ἀδιαλλείπτους ὑπὸ τῆς Τουρκίας παραβιάσεις τῆς ἑλληνικῆς κυριαρχίας. Διατὶ ἄραγε;

Περὶ τῆς στρατικοποιήσεως τῶν νήσων

Ἄρθρον 13.

Πρὸς ἐξασφάλισιν τῆς εἰρήνης, ἡ Ἑλληνικὴ κυβέρνησις ὑποχρεοῦται νὰ τηρῇ ἐν ταῖς νήσοις Μυτιλήνῃ, Χίῳ, Σάμῳ καὶ Ἰκαρία τὰ ἀκόλουθα μέτρα:

1. Αἱ εἰρημέναι νῆσοι δὲν θὰ χρησιμοποιηθῶσιν εἰς ἐγκατάστασιν ναυτικῆς βάσεως ἢ ἀνέγερσιν ὀχυρωματικοῦ τινὸς ἔργου.
2. Θὰ ἀπαγορευθεῖ εἰς τὴν ἑλληνικὴν στρατιωτικὴν ἀεροπλοΐαν νὰ ὑπερίπταται τοῦ ἐδάφους τῆς ἀκτῆς τῆς Ἀνατολίας.

Ἀντιστοίχως, ἡ Ὄθωμανικὴ Κυβέρνησις θὰ ἀπαγορεύσει εἰς τὴν στρατιωτικὴν ἀεροπλοΐαν αὐτῆς νὰ ὑπερίπταται τῶν ῥηθειςῶν νήσων.

3. Αἱ ἑλληνικαὶ στρατιωτικαὶ δυνάμεις ἐν ταῖς εἰρημέναις νήσοις θὰ περιορισθῶσιν εἰς τὸν συνήθη ἀριθμὸν διὰ τὴν στρατιωτικὴν ὑπηρεσίαν καλουμένων, οἵτινες δύνανται νὰ ἐγκυμνάζωνται ἐπὶ τόπου, ὡς καὶ δυνάμεις χωροφυλακῆς καὶ ἀστυνομίας ἀνάλογον πρὸς τὴν ἐφ' ὀλοκλήρου τοῦ ἑλληνικοῦ ἐδάφους ὑπάρχουσαν τοιαύτην.

Τὸ πρῶτον ἐγερόμενον ἐνταῦθα ἐρώτημα εἶναι: «διατὶ ἡ ὑπογράφουσα τὴν συνθήκην Ἑλλὰς δὲν ἀπήτησεν ὁμοίαν ἀναφορὰς διὰ τὰς ἔναντι τῶν νήσων ἀκτάς;». Τὰς συνεπειὰς τῆς τότε «μὴ προβλέψεως» γεύεται σήμερον ἡ Ἑλλὰς, ἔχουσα ἔναντι τῶν νήσων ὄχι μόνον τὴν ἀποβατικὴν στρατιὰν τῆς Τουρκίας, ἀλλὰ καὶ τὴν ἀπαίτησιν προετοι-

μασίας τῶν νήσων, ὑπὸ αὐτῆς ταύτης τῆς Ἑλλάδος, καθ' ὃν ἄφρονα τρόπον ἔπραξεν ὁ δικτάτωρ Παπαδόπουλος ἀποσύρας τὴν Ἑλληνικὴν Μεραρχίαν ἐκ Κύπρου, μυθολογούμενης ὡς ἐπιβληθείσης ὑπὸ τῶν Η.Π.Α., προετοιμάσας οὕτω τὴν ἐν Κύπρῳ εἰσβολὴν τῆς Τουρκίας.

Τὸ προφανές συμπέρασμα ἐκ τοῦ ἄρθρου τούτου ἦτο (εἶναι;) ὅτι, διὰ τῆς συνθήκης τῆς Λωζάνης, ἡ Τουρκία συνομολογεῖ διὰ τὴν μὴ πτῆσιν μαχητικῶν ἀεροσκαφῶν ὑπεράνω τῶν συγκεκριμένων ἑλληνικῶν νήσων. Τί πρέπει νὰ ὑποθέσῃ τις διὰ τὰς λοιπὰς νήσους; ἡ Τουρκία νομιμοποιεῖται ἐκτελοῦσα στρατιωτικὰς πτήσεις ὑπεράνω τούτων ἢ ἡ ἀνωτέρω ἀπαγόρευσις ἰσχύει, κατ' ἐπέκτασιν, δι' ὅλας τὰς νήσους ἑλληνικῆς κυριαρχίας;

Εἰς πᾶσαν περίπτωσιν ἡ Ἑλλὰς οὐδέποτε ὑπενθύμισεν οὔτε ὑπενθυμίζει ὅτι αἱ πτήσεις τῶν μαχητικῶν τῆς Τουρκίας ὑπεράνω τῶν νήσων συνιστᾶ παραβίασιν τῆς συνθήκης τῆς Λωζάνης! Διατί ἄραγε;

Ἐκ τοῦ ὑπὸ ἐξέτασιν ἄρθρου συνεπάγεται ὅτι οὐδαμοῦ προβλέπεται ἡ ἀποστρατικοποίηση τῶν νήσων καθ' ὃν τρόπον τὸν παρουσιάζει ἡ Τουρκία καὶ διερωτώμεθα διατί ἡ Ἑλλὰς δὲν ἀντιλέγει ἐπικαλουμένη τὴν συνθήκην τῆς Λωζάνης, τόσον πρὸς ἐνημέρωσιν τῆς κοινῆς γνώμης, τῶν εὐρωπαϊῶν ἐτέρων καὶ ὑπερατλαντικῶν συμμάχων, ὅσον καὶ πρὸς ὑπενθύμισιν πρὸς τὴν Τουρκίαν τῶν πεπραγμένων τῆς;

Συμπέρασμα

Τὰ προαναφερθέντα ἐπιτρέπουν καὶ ἐπιβάλλουν ὅπως ἡ ἐπίσημος Ἑλλὰς παύσῃ ἀκούουσα παθητικῶς καὶ παρακολουθοῦσα ψυχραίμως τὰς παραλόγους αἰτιάσεις, προκλήσεις τῆς Τουρκίας καὶ προβάλλει ὅσα ἐκ τῶν ἀνωτέρω κρίνει ὅτι εὐστόχως ἀνελύθησαν, ἵνα καταδειχθῇ, κατ' ἐλάχιστον, πρὸς Ἑλληνας, ἐτέρους καὶ συμμάχους, ὄχι τὸ δίκαιον τῶν ἡμετέρων θέσεων, ἀλλὰ τὸ ἄλογο, ἄστοχον, προκλητικὸν καὶ ἐπεκτατικὸν τῆς τουρκικῆς ἐπιχειρηματολογίας.